

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „ГІР-ІНТЕРНЕТІНЛ“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів статті 5 Кодексу України з процедур банкрутства

м. К и ї в
27 серпня 2021 року
№ 105-2(П)/2021

Справа № 3-126/2021(280/21)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „ГІР-ІНТЕРНЕТІНЛ“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів статті 5 Кодексу України з процедур банкрутства.

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Товариство з обмеженою відповідальністю „ГІР-ІНТЕРНЕТІНЛ“ як суб'єкт права на конституційну скаргу (далі – Товариство) звернулося до

Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 16/280 від 26 липня 2021 року) визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), приписи статті 5 Кодексу України з процедур банкрутства (далі – Кодекс), якими унормовано процедуру санації боржника до відкриття провадження у справі про банкрутство.

Товариство вважає, що „чинна редакція ст. 5 КУзП передбачає таке її застосування, яке призводить до дискримінаційного поводження, що ставить в нерівне положення осіб, які мають грошові вимоги до боржника в процедурі досудової санації“, та стверджує, що „не було законних підстав для розрізнення кредиторів на тих, вимоги яких до боржника включені до плану санації і тих вимоги яких не включені до плану санації, здійснено всупереч ст. ст. 8, 13 та 41 Конституції України“.

На думку Товариства, приписи статті 5 Кодексу не відповідають приписам частин першої, другої статті 8, частин третьої, четвертої статті 13, частин першої, четвертої, сьомої статті 41 Конституції України.

Обґрунтовуючи свою позицію, Товариство посилається на окремі приписи Конституції України, Кодексу, Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року (далі – Конвенція), Протоколу № 12 до Конвенції, на рішення Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення, ухвалені в його справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає таке.

2.1. На чергових загальних зборах акціонерів Приватного акціонерного товариства „Дніпровський металургійний завод“ (далі – Боржник), що відбулись у квітні 2020 року, було вирішено вжити заходів щодо відновлення платоспроможності Боржника шляхом ініціювання процедури санації до відкриття провадження у справі про банкрутство.

До реєстру кредиторів, що їх включено до плану санації, Боржник включив кредиторів, перед якими вже настав строк виконання зобов'язань, не забезпечених заставою майна Боржника або майнового поручителя, зокрема й Товариство. При цьому планом санації визначено, що вимоги включених до плану санації кредиторів „підлягають задоволенню боржником на умовах відстрочки виконання зобов'язань. Відстрочка виконання зобов'язань встановлюється строком на 2 роки від дня затвердження судом цього Плану санації, а задоволення вимог кредиторів здійснюється протягом 1 року поквартально рівними частинами“.

У червні 2020 року відбулись загальні збори кредиторів Боржника, на яких було схвалено план санації Боржника до відкриття провадження у справі про банкрутство. Товариство не підтримало схвалення плану санації Боржника.

2.2. Господарський суд Дніпропетровської області ухвалою від 31 липня 2020 року, що її залишено без змін постановою Центрального апеляційного господарського суду від 18 листопада 2020 року, затвердив план санації Боржника, ввів санацію Боржника на строк, встановлений планом санації, визначив, що затверджений судом план санації є обов'язковим для всіх кредиторів, вимоги яких включено до цього плану.

2.3. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного господарського суду постановою від 15 квітня 2021 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Товариства, касаційну скаргу Товариства залишив без задоволення, а постанову Центрального апеляційного господарського суду від 18 листопада 2020 року та ухвалу Господарського суду Дніпропетровської області від 31 липня 2020 року – без змін.

Суд касаційної інстанції зазначив, зокрема, що „участь у санації всіх кредиторів боржника та включення всіх зобов'язань боржника до плану санації не є вимогою до плану санації у розумінні положень частини другої статті 5 КУЗПБ“, „практичне застосування поділу на категорії в залежності від виду

вимог у досудовій процедурі санації полягає у вимозі законодавця передбачити в плані санації різні умови задоволення вимог для кредиторів різних категорій (частина друга статті 5 Кодексу)“.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного господарського суду погодився з висновками, зокрема суду апеляційної інстанції, що „наведений розподіл кредиторської заборгованості не є вибіркоким підходом щодо включення Боржником лише частини вимог конкретного кредитора до Плану санації, а означає, що станом на конкретно визначену дату, на яку розроблено та затверджено План санації, існує прострочена заборгованість, яку Боржник неспроможний реально погасити без застосування процедури досудової санації; а невизначення в Плані санації порядку погашення решти кредиторських вимог пов'язано лише з тим, що строк їх виконання є таким, що не настав, тобто відповідні особи не набули статусу кредиторів“.

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються, зокрема, конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України (пункт 5 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

У розділі IV конституційної скарги „Положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України“ Товариство просить перевірити на відповідність Основному Закону України приписи статті 5 Кодексу та, застосувавши виділення тексту півжирним шрифтом, акцентує на необхідності перевірки на відповідність Конституції України приписів абзаців п'ятого, шостого частини другої статті 5 Кодексу, відповідно до яких

„планом санації може бути передбачено: поділ кредиторів, які беруть участь у санації, на категорії залежно від виду вимог та наявності (відсутності) забезпечення вимог таких кредиторів“. Водночас у розділі VI „Обґрунтування тверджень щодо неконституційності ст. 5 КУзПБ“, розділі VIII „Клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) статті 5 Кодексу України з процедур банкрутства“, прохальній частині конституційної скарги йдеться про визнання в цілому неконституційними приписів статті 5 Кодексу.

Стаття 5 Кодексу містить одинадцять частин (кожна з яких поділена на абзаци), приписи якої встановлюють вимоги до плану санації; порядок схвалення кредиторами плану санації; порядок розгляду господарським судом заяви про затвердження плану санації; порядок розгляду заяви про затвердження звіту про виконання плану санації тощо. Отже, зазначена стаття Кодексу детально визначає процедуру санації боржника до відкриття провадження у справі про банкрутство. У конституційній скарзі Товариство не ставить під сумнів конституційність такої санації в цілому.

Таким чином, аналіз змісту конституційної скарги не дозволяє встановити, які конкретні приписи статті 5 Кодексу Товариство просить перевірити на відповідність Конституції України.

Отже, конституційна скарга в цій частині не відповідає вимогам пункту 5 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

3.2. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ в конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Товариство стверджує, що „в остаточному судовому рішенні застосовано ст. 5 КУзПБ, положення якої суперечать принципу верховенства права, відображеному в ст. 8 Конституції України“, та зазначає, що „ст. 5 Кодексу України з процедур банкрутства, в чинній редакції, закладає підґрунтя для свавілля та дискримінації, а тому є не сумісною з положеннями ст. ст. 8, 13 та ст. 41 Конституції України“. Проте обґрунтування цих тверджень та логічного зв'язку між оспорюваними приписами Кодексу й зазначеними приписами Конституції України Товариство не навело.

Аналіз змісту конституційної скарги та долучених до неї документів й матеріалів дає підстави для висновку, що Товариство не погоджується зі схваленим кредиторами планом санації та судовими рішеннями, ухваленими в його справі. Зазначене не може вважатись обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності Конституції України приписів статті 5 Кодексу.

Отже, Товариство також не дотримало вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „ГІР-ІНТЕРНЕШНЛ“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів статті 5 Кодексу України з процедур банкрутства на

підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**